

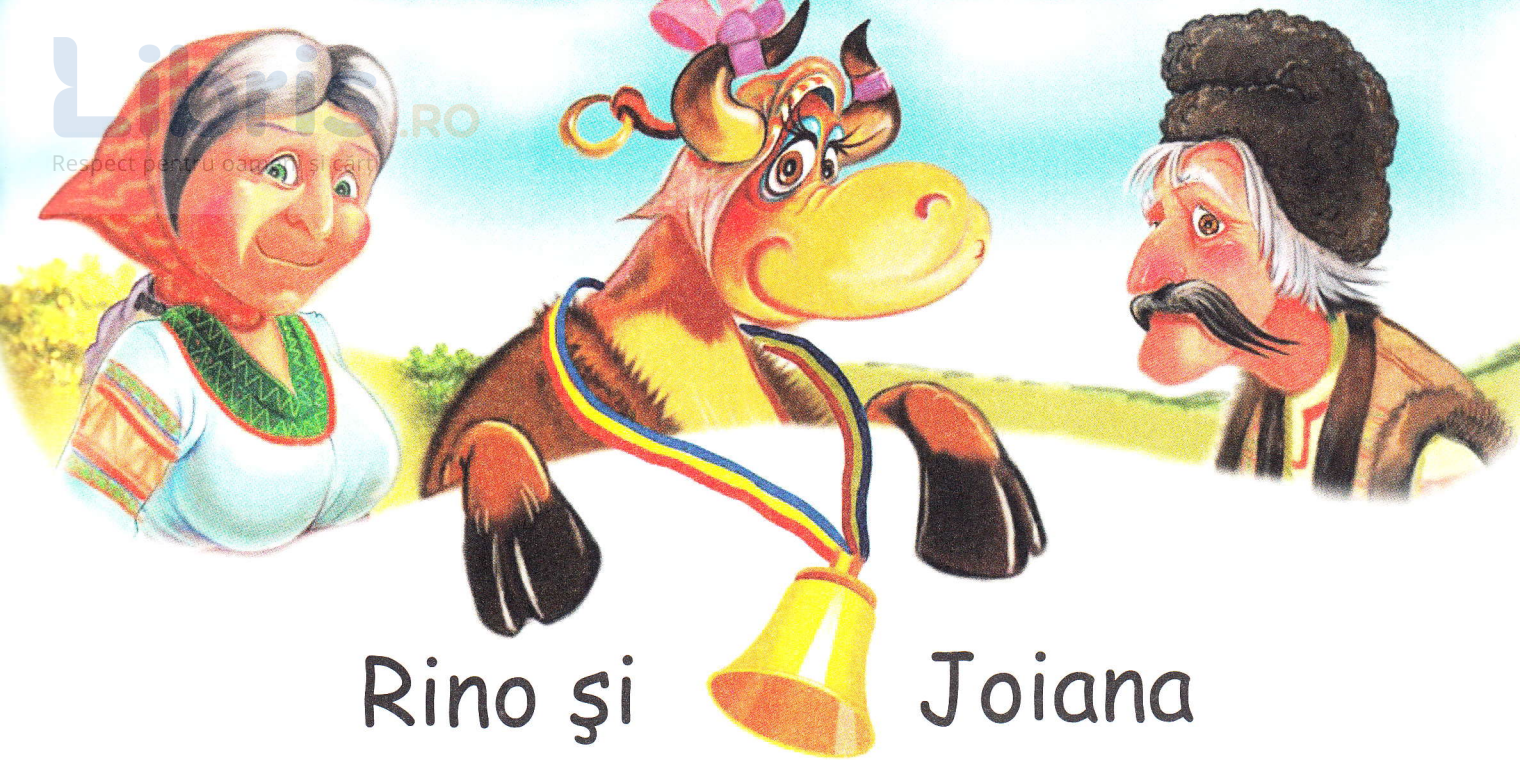
BASME

SCURTE, DAR HAZLII,
BUNE DE-
AMUZAT COPIII

<i>Rino și Joiana</i>	3
<i>Aricelul Verde</i>	6
<i>Povestea dinozaurului</i>	10
<i>Bostănache și Bostănica</i>	12
<i>Fratele Soarelui</i>	14
<i>Pătărania cu tichetul</i>	16
<i>Povestea opincii și a iei</i>	18
<i>Țâncul care și-a uitat numele</i>	22
<i>Lupul și umbrela</i>	24
<i>Ionel învață Yoga</i>	26
<i>Cățelul și cărăbușul</i>	28
<i>Cangurii prieteni</i>	30
<i>Obrăznicăturile</i>	32
<i>Iedul arogant</i>	36
<i>Lecția de matematică</i>	38
<i>Gutuia fermecată</i>	40
<i>Fanii ingenioși</i>	42
<i>Limba română</i>	45
<i>Mieunel cel alintat</i>	48
<i>Cum a fost furat hipopotamul</i>	50
<i>Caisul</i>	52
<i>Kiwi + Kiwi = Kiwi²</i>	54
<i>De ce zebra e dungată</i>	56
<i>Șoricelul artist</i>	58
<i>Povestea norocului</i>	60

Rino și Joiana

Joiana stătea la o tarabă din piața centrală și vindea lapte și brânză proaspătă. Voia să-și adune bani pentru a cumpăra un nou clopoțel, căci pierduse limbuța de la cel vechi și nu-i mai putea bucura pe moș Gheorghe și tușa Grăchina cu clinchetul lui dulce și melodios în serile de vară, venind de la păscut. Pe timpuri, când clopoțelul avea limbă, moșnegii îl auzeau de departe și o întâmpinau pe Joiana, stând amândoi cu coatele pe gard, lângă poarta deschisă. Iar de când i s-a stricat clopoțelul, văcuța era nevoită să ragă din răputeri la poartă până ce stăpânii o auzeau și o primeau în ogradă. Răgușise sărmana vacă de atâta ras, și, iată de ce, într-o zi de joi, hotărâse ferm să-și cumpere un alt clopoțel.

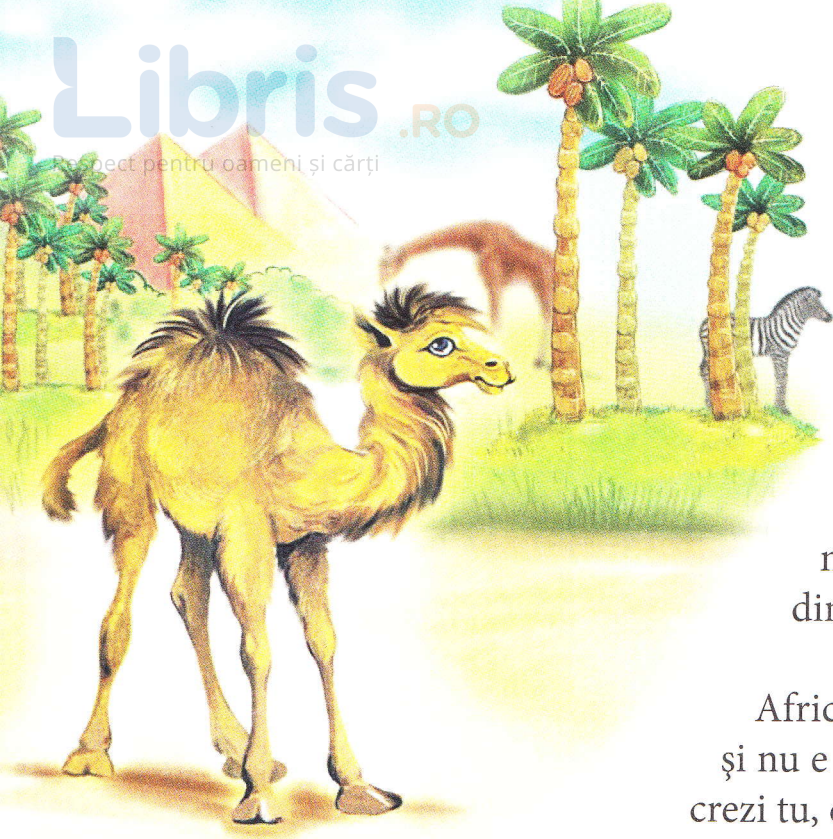
Deodată în fața tarabei apărură o namilă neagră cu un corn pe nas. „Cine o mai fi și arătarea asta grasă și neîndemânatică?” se miră în sinea sa Joiana. Mătăhala coborî, ca să vedeți, de pe o bicicletă roșie și se îndreptă spre ea, sfredelind-o cu cei doi ochișori mărunți și obraznici.

– Noroc, roșcovano! o salută arătarea. Mă cheamă Rino și aș vrea să fac cunoștință cu tine. Îmi pare că suntem rude.

– De unde ai mai luat-o și pe asta? se miră Joiana.

– De unde, de unde, m-am priceput. Judecă și tu: ai blană, ochi, nas și urechi, și eu le am. Ai coadă și coarne, și eu la fel, ca să nu mai vorbim de limbă și alte mărunțișuri.

– Nu știu, nu știu, se îndoii Joiana. Cele spuse de tine parcă sunt adevărate, dar cât despre coarne – nu-i chiar așa. Toate rudele mele, bovinele, au coarne ce cresc de lângă urechi, câte două, în pereche, și nu unul ca la tine, și acela pe nas.

Mai apoi, rudele mele se trag din satul Gura Galbenă. Iar tu de unde ești?

– Eu sunt originar din Africa, dar locuiesc aici, la grădina zoologică. Distrez puștii în zilele de odihnă.

– Din Africa, zici? Unde mai e și Africa asta, că în raionul nostru nu-i așa sat? Nici în raioanele din vecinătate n-am prea auzit să fie.

– Ai dreptate, eu nu sunt de pe aici. Africa se află departe, peste mări și țări, și nu e deloc un sătuc prăpădit, după cum crezi tu, ci un întreg continent. Înțelegi?

– Un c-c-con-ti-nent, zici? Ă-ă-ă, con-ti-nent... ce cuvânt straniu!

Joiana începu să clipească des din pleoapele-i lungi și mătăsoase.

– Se vede că habar n-ai ce-i ăla continent. Hai să-ți explic. Un continent e o suprafață mare de uscat înconjurată din toate părțile de apă. Ai înțeles?

Joiana dădu afirmativ din cap, apoi întrebă curioasă:

– Da' în Africa voastră toate vacile au un singur corn, și acela pe nas?

– Eu nu sunt vacă, ci rinocer. Ri-no-cer, pricepi? Apropo, am zis că suntem rude, deoarece sunt erbivor ca și tine. Adică vegetarian, cu alte cuvinte. Îmi place să mănânc iarbă, știuleți de porumb și alte plante delicioase. Dar să nu lungim vorba, căci sunt foarte grăbit. Pentru diseară am bilet de avion la cursa Chișinău-Tokyo. Mă mut cu traiul în Japonia și am tras o fugă până la piață să-mi procur ceva autentic, vreun suvenir ce-mi va aminti de Moldova. Îmi place foarte mult zgarda ta tricoloră cu acest clopoțel de aramă. N-ai vrea s-o schimbi pe bicicleta mea?

Văcuța începu să clipească și mai des din pleoapele-i mătăsoase. Bicicleta lui Rino îi plăcea nespus de mult.

– Uite, are și claxon. Dacă îți pare cumva rău de clopoțel, vei putea folosi în locul lui claxonul de la bicicletă. E bună ideea, ce zici?

– De clopoțel nu-mi pare rău defel, că oricum n-are limbă. Voiam chiar astăzi să-mi cumpăr unul nou, pentru asta am și venit la piață. Dar dacă zici că bicicleta are și claxon, n-o să mai am nevoie de clopoțel. Când voi ajunge la poartă, voi

claxona și stăpânii mei îmi vor deschide. Cu răgetul nu mă descurc prea bine, deoarece toate vacile din mahala rag când vin de la păscut. Bătrânii mei sunt cam surzi și sunetele joase nu le prea deslușesc.

– Perfect. Consideră că ne-am înțeles! exclamă Rino, dându-i Joianei minunata-i bicicletă roșie cu claxon, și luând în schimb clopoțelul cu zgardă tricoloră, pe care și-l puse imediat la gât.

– Adio, dragă... așa și nu mi-ai spus cum te numești.

– Mă cheama Joiana și îți doresc drum bun, dragă Rino! exclamă Joiana, bucuroasă, și îi flutură din coadă. Sper că îți vei aminti de Moldova acolo unde te duci, de câte ori te vei uita la clopoțelul meu. Chiar dacă n-are limbă, el îți va vorbi multe despre aceste meleaguri de vis.

